

НОВ БЪЛГАРСКИ УНИВЕРСИТЕТ

КУРСОВА РАБОТА

по МВАМ 210 Политическа структура на международните
икономически отношения
на тема:

Джоузеф Стиглиц.

Глобализацията и недоволните от нея

Изготвил:

.....

Проверил:

доц. д-р Стефан Ф. Стефанов

2014

ВЪВЕДЕНИЕ - ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА И НЕДОВОЛНИТЕ ОТ НЕЯ.

Джоузеф Стиглиц в тази книга подчертано представя една необходима и навременна атаката на международните организации - МВФ, Световната банка и Световната търговска организация - както и „западните” индустриално развити страни, особено в САЩ. Тази атака не е нещо ново. По време на ерата на Студената война - страните от комунистическия блок, водени от СССР, либерали, социалисти и комунисти по цял свят – тези организации бяха обект на обвинения в подпомагането на Запада, за да спечели войната срещу социализма и се опитваха да изолират напредъка на развиващите се страни.

В предоставянето на аргументи в полза на глобализацията, той пише, че отварянето на международната търговия е помогнало на много страни да се развият много по-бързо отколкото те иначе биха постигнали. Глобализацията е прогрес; и затова, ако развиващите се страни трябва да растат и да се борят с бедността ефективно, то те трябва да я приемат. Но Стиглиц също приема факта, че много от проблемите, които е трябвало да бъдат отстранени от този „прекрасен” процес на глобализация не са се решили и за много хора в развиващия се свят, глобализацията не е допринесла за реализиране на обещаните икономически ползи. Давайки примери за Африка, Централна и Източна Азия, Латинска Америка и Русия, той приема факта, че ако глобализацията не е успяла да намали бедността, то тя нито е успяла да осигури стабилност в тези страни. Също така, глобализацията и въвеждането на пазарна икономика не са произвели обещаните резултати досега в света.

В глава 1, Джоузеф Стиглиц задава въпроса защо глобализацията - сила, която е донесла толкова много добро - е станала толкова спорна. Той отговаря: критиците на глобализацията правилно обвиняват индустриално развитите страни, водени от Съединените щати в лицемерие. По негово мнение, тези развити страни са подтикнали бедните страни да премахнат търговските бариери, но са продължили да създават свои собствени бариери, които не са позволявали на развиващите се страни да изнасят своите селскостопански продукти и по тази причина те са били лишени от необходимите доходи от износ. По негово мнение, не само либерализацията на търговията, но и всеки друг аспект на глобализацията, дори привидно добронамерен често са имали обратен ефект.

В основата на проблема на МВФ и другите международни икономически институции, Стиглиц пише, че там е проблемът на управление в тези институции. По

негово мнение, МВФ и Световната банка, не са представителни за народите, които обслужват и тези институции са доминирани не само от най-богатите индустриални държави, но също така и от търговски и финансови интереси в тези страни, и следователно политиките на институциите естествено отразяват тези интереси. По негово мнение, допълнителен проблем възниква също и от факта, който говори за развиващата се страна по форумите на тези институции - министри на финансите и управителите на централните банки в рамките на МВФ и в рамките на СТО - и всеки един от тези министри е тясно свързан с определени избиратели в рамките на своите страни и следователно интересите на тези министри биха противоречали на всеки форум. Те не биха също представлявали волята на целия народ, на който те служат .

В глава 2, Стиглиц детайлно критикува МВФ. Той сравнява действията на МВФ с модерна високотехнологична война, която е предназначена за отстраняване на физически контакт с тези, които те унищожават. Той сравнява подхода на МВФ спрямо развиващите се страни като има усещането за колониален владетел и поставянето на етикети при подписването на споразумения с „край на опиумните войни” и „капитулация на махараджите в Индия”.

Стиглиц отбелязва, че МВФ, разбира се, твърди, че никога не диктува, но винаги договаря условията на всяко споразумение за заем с държавата. Но по негово мнение, това са едностранни преговори, в които цялата власт е в ръцете на МВФ до голяма степен тъй като много страни, които търсят помощ от МВФ са в отчаяна нужда от средства. Той пише, че за МВФ липсата на детайлно познаване на проблема и страната е от по-малко значение, защото МВФ е склонна да приеме подход „one-size-fits-all” за всички икономически болести на всички нации и региони.

По негово мнение, има алтернативи на стила на програмите на МВФ, други програми, които могат да доведат до разумно ниво на жертви, които не са базирани на пазарния фундаментализъм, програми, които са биха имали положителни резултати.

Стиглиц е на мнение, че въпреки многократните обсъждания за откритост и прозрачност, МВФ все още не е официално признала основното правило на гражданите „да знае”. По този начин международните институции са избягали от този вид пряката отговорност, която се очаква от публичните институции в съвременните демокрации. Той посочва също, че за съжаление няма световно правителство, отговорно пред хората на всяка страна, както и което да наблюдава процеса на глобализация по начин, сравним с начина, по който националните правителства биха ръководили такъв процес. Вместо това, в днешния глобален процес, има система, която може да се нарича